

Όσιος Νικήτας Στηθάτος: Την κατάνυξη γεννά η ταπεινοφροσύνη και την ταπεινοφροσύνη η κατάνυξη μέσω του Αγίου Πνεύματος

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

**Όσιος Νικήτας ο Στηθάτος
Δεύτερη εκατοντάδα φυσικών κεφαλαίων περί καθάρσεως του
νου**

Συνέχεια από εδώ: <http://www.pemptousia.gr/?p=411046>

43. Όταν, ενώ κανείς κοπιάζει πρακτικά στην εργασία των εντολών, βρεθεί

ξαφνικά σε μια ανεκκλήρητη και ανέκφραστη χαρά, ώστε να υποστεί μια παράδοξη και υπέρλογη αλλοίωση, έτσι που να αποβάλει το βάρος του σώματος και να λησμονήσει φαγητό, ύπνο και τις άλλες ανάγκες της φύσεως, ας γνωρίζει ότι αυτή είναι επίσκεψη του Θεού σ' αυτόν, η οποία προξενεί στους αγωνιζόμενους τη ζωοποιό νέκρωση και χαρίζει σ' αυτούς από εδώ ήδη την κατάσταση των Ασωμάτων. Αυτής της μακάριας ζωής, πρόξενος είναι η ταπείνωση· τροφός και μητέρα, η αγία κατάνυξη· φίλη και αδελφή, η θεωρία του θείου φωτός· θρόνος, η απάθεια· και τέλος, η Αγία Τριάδα, ο Θεός.

44. Εκείνος που κατέκτησε, σαν κάποια ακρόπολη, αυτή την κατάσταση, δεν μπορεί να κρατιέται κάτω από τα δεσμά της αισθήσεως των ορατών. Δεν βλέπει τίποτε πλέον από τα τερπνά του βίου, δε διακρίνει τον ανόσιο από τον όσιο. Αλλά όπως ο Θεός βρέχει και ανατέλλει τον ήλιο για δικαίους και αδίκους, πονηρούς και αγαθούς, όμοια και αυτός ανατέλλει και απλώνει προς όλους τις ακτίνες της αγάπης και δε νιώθει στενοχώρια μέσα του εγκυμονώντας την αγάπη προς όλους· μόνο στενοχωριέται και θλίβεται που δεν ευεργετεί όσο θέλει. Από αυτόν, σαν από την Εδέμ, πηγάζει κάποια άλλη πηγή, η πηγή της κατανύξεως, που διαιρείται σε τέσσερις διακλαδώσεις -στην ταπεινοφροσύνη, στην αγνότητα, στην απάθεια και στην υψηλή απερίσπαστη προσευχή- και ποτίζει το πρόσωπο όλης της νοητής κτίσεως του Θεού.

45. Εκείνοι που δε γεύτηκαν τη γλυκύτητα των δακρύων της κατανύξεως και δε γνωρίζουν ποια είναι η χάρη και η ενέργειά της, νομίζουν ότι αυτά δε διαφέρουν διόλου από τα δάκρυα που χύνονται για τους νεκρούς, και πλάθουν για τον εαυτό τους διάφορες δικαιολογίες αβάσιμες και συλλογισμούς αμηχανίας. Αυτά όμως τα δάκρυα είναι για μας φυσικά· και όταν η υπεροψία του νου κλίνει στην ταπείνωση και η ψυχή κλείσει τα μάτια της στην απάτη των ορατών πραγμάτων και τα ανοίξει προς μόνη τη θεωρία του άυλου και πρώτου Φωτός, αφού αποτινάξει όλη την αίσθηση του κόσμου και δεχθεί την ουράνια παρηγοριά του Πνεύματος, παρευθύν τα δάκρυα τρέχουν σαν νερά από πηγή και καταγλυκαίνουν τα αισθητήρια της ψυχής και γεμίζουν το νου από κάθε χαρά και θεϊκό φως. Κι ακόμη, συντρίβουν την καρδιά και κάνουν το νου ταπεινόφρονα κατά τη θεωρία των θείων. Αυτά είναι αδύνατο να συμβούν σ' εκείνους που θρηνούν και κλαίνε για άλλους λόγους.

46. Αδύνατο με άλλον τρόπο να ανοίξει η πηγή των δακρύων, χωρίς βαθύτατη ταπεινοφροσύνη. Ούτε πάλι μπορεί να είναι κανείς ταπεινόφρων χωρίς την κατάνυξη που έρχεται από την επίσκεψη του Πνεύματος. Γιατί την κατάνυξη γεννά η ταπεινοφροσύνη και την ταπεινοφροσύνη η κατάνυξη μέσω του Αγίου Πνεύματος. Η μία δηλαδή δένεται με την άλλη σαν αλυσίδα και αποτελούν μία

χάρη, διατηρώντας αδιάσπαστο τον σύνδεσμο του Πνεύματος.

Από την «Φιλοκαλία των Ιερών Νηπτικών», τόμος δ΄, των εκδόσεων το Περιβόλι της Παναγίας, μετάφραση Αντώνιος Γαλίτης.

Πηγή: [pemptousia](http://pemptousia.gr).gr (Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)